Traductions Hakan Özkan (festival international de poésie d'Istanbul, mai 2010)

Kelimelerin buharlaştığı çöl

Oturuyor.
Adı yok.
Elbette yaşıyor. Veya daha doğrusu yaşamaya yüz tuttu.
Varlıktan biraz önce bulunan kıyıda oturuyor.
Kum tepelerinin ve insanların sınırlarında,
göz önündeki boşluğu karşısına almış,
kendi dışbükeyliğini.

Ufuğun hiç olmadığı kadar uçsuz varlığının sessizliğinde, mekan bakmayı öğrenen bir bakıştır.

Çöl koyacak adını.
Çöl onu cildinin içine basan bir sözdür, kitapların bizi Büyük Bellek sayfasına, bizi aşan yolun jeolojik asfaltına yazdığı gibi.

Kıpırdamıyor.
Zaman hareketlenip ona doğru ilerliyor. Varlıktır en uzak sonsuzluktan ona doğru yaklaşan.
Geçerken kumulların tepelerinden güneşin yüzeyindeki ölü postlar gibi kum paçavraları koparıyor
tıpkı aşkın
ve acının
geçici heceleri kat kat sıkıştırılmış cisimlerden kopardığı gibi.

Susuyor.

Yazmak. Bilemezmiş.
Var olmak üzereyken, eldeki *içini* korumak zorunda.

Oturmuş haliyle bırakalım onu orada.
Biz
biz *buradayız.*

Kapılar

Bakışın bir kapı açar
ve başka bir kapı
ve başka bir kapı
ve başka bir kapı daha
Hep başka bir kapı daha
çıkıveriyor
bakışının açtığı

(...)

Zaman geçiyor
bakışın gibi
kapıların arasından

(...)

Arkandan
bütün kapılar
bir bir
kapanıyor

Onca anahtarın yükünden ağırlaştın
daha iyi ilerlemek için
hepsini
atıyorsun

Önünde bir kapı
(kapalı bir kapı
daha)

Bakışın da
anlamaz
o da
kapalı

(...)

Kapalı ağzında
bir anahtarla
yaşadın

Bir şenliğin kabusu veya tersi

Parmaklarımın ucundaki karnavaldır bu, herşey
bir kılığa girer kabaca ve yalan söyler
omzumun arkasında bulunan sesler gibi
konuşulanı yazmayı bilmiyorum artık
yazılanı konuşmayı bilmiyorum artık
herşey
yeniden yapılmalı
tam olmadığı için var olmadığından
doğmadığım dünkü gün
gerçeğiyle beni tırmalar
herşeye
yeniden susmalı

İçimdeki sessizlik bana rahatsızlık veriyor çünkü
onu geçen ve elinden tutan gürültünün arasındaki
o farkedilmesi güç gecikmeyi kapatamıyor artık
ve böylece bir kurşun kalemin kaba şekline girer
(nasıl kaptırdım kendimi burada)
ucu da sarhoş sayfayı böler
kıvranır ve yine düşer
(kedi gibi dört ayak)
burnunun üstüne
Sadece bıraktığı izlerden emin olmak
zar zor takip ediliyor zaten
o kadar sapmış ki yoldan
o kadar ters düşüyor ki öngörülmüş kitaba
tırnaklarım kırılıyor
o kadar tırmalıyorum ki
o kadar kazıyorum ki
kafayı taktığım kelimeyi

biraz
nefes
almak
nefesi
yığılsın belirsizliğinin üstüne
dizenin

(dize nerede?
ben dizenin ucunu
kaçırıyorum
kaçırdım
görüyorsunuz
(görüyor musunuz?)
ne kadar çok düşüyorsa peşime o kadar çok koşuyorum
ne kadar çok düşüyorsa peşime o kadar azalıyor savlarım

kayboldum
neredeyim?
önce mi
sonra mı
şenlik
başka bir yüz çekti yüzüne
(karnaval değil mi? normal tabi
kimse bundan rahatsız olmaz
belki ay
daha ne!)

yüzler dedim
hayır
hatları
aynı değiller artık
vakit başka vakit, şenlik
başka bir yüz taktı, yüzümü taktı
dün, gece idi, bu sabah ise yarındır
seher, düzyazının parmaklarında dünyaya verir
bilindik çirkinliğini
yarındır ve tırnaklarımın altındaki kelimeler
siyahtır
yoksun yoksul yeni değil kelimeler
daha maskeleri var mıdır
son
en son bir maske

belki hiç bilemem onu belki
hiç bilemem şenliğin sonunu

var mıdır sonu

(ya şenlik diye bir şey var mıydı?)

Ölmemek için bir tarif

gündüz
güneşin salyangozunu izlemek
gök dağını tırmanan kaynar yağ salyasını
göğsün dibinde solukkesen koşusunu

akşamleyin
yeryüzünde bulunan bütün saatleri kırmak
kol saatlerini bileklerden koparmak
saat kulelerini hüzün verici zehirlerinden arındırmak

geceleyin
gözkapaklarının arkasından
yeryüzünün gölgesini
bitki özü gibi sızdığını
izlemek

Varsın ...

başkalarının sözünde
doğmadan önce

Varsın
başkalarının sözünde
ölümünden sonra

Bu ikisinin arasında
kendi sözününün cereyanı
adım adım boyladığı
uzun bir sessizlik
koridorudur
hayatın

Kapıları kapatma

ne de pencereleri

Bir anı ...

her zaman geçmişe ait bir şeydir
profilden izlenen

Anıların düz pürüzsüzdür
kaynaştığı çizgiler kayboluyor

Hayatını boşluksuz zannediyorsun
kendinle dolu her anda guya ...

Sadece arkana dönmen yeter
yüzleşmen:
Şimdiki zaman önünde
serpiliyor.

Biliyorsun aslında
seni görmeden önünden geçen
insanların bakışından
içindeki boşluklarını

O boşluklar
sensin.

Bir geçişsin sen.

Kafanda ...

bir metro
bir çocuğun çığlığı
bu çocuğun ela gözü
çocukken hiç öpmeye cesaret etmediğin
uykuda bir aşk
bir komşunun nefreti
bir sigara içişi
bir polis, bir doktor, bir gişe
gecenin kara varilinde
ağaçlanıp olgunlaşan
binbir şey.

Ağzını arıyorsun
bir çıkış kapısı.
Ama sırf çene buluyorsun.

Kapıyı çalıyorsun - kimse yok mu?

Biliyorsun:
Dünya aşkı güzeldir
cevapsız bir soru gibi.

Çok uzaklara gitmeyi düşünüyorsun ...

karşı konulmaz bir gezme arzusu
seni yerinden kaldırıyor.

Kürek kemiklerin geriliyor
kanat gibi

Dönme arkaya
kapa gözlerini

havayı yoğuruyorsun
parmaklarının arasından kayan.

Dönme arkaya
aç gözlerini

sırtının kanatları orada
evet
önünde
çünkü hedef
zaten okun içinde.

Eşyalar ...

seni
gerçeğinin istiflendiği
katlandığı
naftalinlendiği
dolaba dönüştürüyor.

Aradığının içinde olduğunu düşünüyorsun
oysa içinde olduğunda
dışarıda olduğunu düşünüyorsun

ve yine çıkıyorsun
Adem gibi çıplak

„Nasıl olur bu iş?“
diyorsun

Öylece kapıları açtığını zannediyorsun
Ya kapıysa
seni açan
ne dersin?

İçinde ne var
kim var, ne dersin?

İçiçe seninle sen olan nedir?

Elinden kaçan dışarıda kalan nedir?

İsimsiz kalabalığın içinde ...

bazen endişenlenmek gerekir sanki**.**

Nereye gitti
omuzun yuvarlak çizgisi
dirseğin boşluğu
cinselliğin mavi damarı
gerilmiş diz
ayağın boşluğu?

Bir kelimeden başka bir şey değiller artık
vasıfsız kelimedirler
kayıplar
yolların kıvrımları
ve aktarmalar içinde.

Bakışının güvertesine oturmuş
dünyayı basit sanmak
işine geliyor.

Dünyanın basitleştirilmiş
şeklinin karşısında
bakışının çetrefilliğini
ölç.

Aşk ...

içinde olan değil
içimde olan değil
aramızda olandır

Aşk
senin için ne olduğum değil
benim için ne olduğun değil
dünyanın bizim için ne olduğudur.

Dünya dediğimiz bu yaşama yöresi
bu yapma ve konuşma diyarı
bizi birleştirir
tıpkı öpücüğün
nefesleri birleştirdiği gibi.

Dünya
gün yapan gözlerimizle
geçen zamanı
çizen parmaklarımızla
geçen zamanı
yapan parmaklarımızla

Aşk
bizden kalan bu iz
dünyada.

Avaresin ...

televizyon
antenlerinin ormanında.

Kendini cimdikliyorsun.
Rüya gördüğünü zannediyorsun.

Kendi sonunu düşünen
dinazorlara benziyorsun.

Göğsünde
yaralanmış bir kuşun göğüs tahtası.

Bacaklarının arasında:
bir radar başçığı
uykuya dalıyor.

Böylece içine girmesine izin veriyorsun geçmişi biçen biçerdöverin.
Tarih tarlasının rahminde tohuma dönüştürüyorsun kendini.
İçine rüyanın somutunu salıveriyorsun

ve nihayet kendi
tarihini doğuruyorsun.